

קידושין יז

משה שווערד

1. ספר דבר יעקב

דן אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון שברח ופגע בו היובל מהו דתימא הואיל ואפיק ליה יובל שילווחו מעמך קרינן ביה ולא נקנסיה ונעניק ליה קמ"ל - קמ"ל שאין מעניקין לו. הראשונים מביאים מחלוקת האם אחר היובל חייב להשלים.

התוס' ר"י הזקן והמאירי [בשם גדולי הדורות] והריטב"א [טז:] הביאו דעה שחייב להשלים. וכן לומד המל"מ [עבדים ב-ד] בשיטת הסמ"ג. והא דאין מעניקין לו היינו משום שכבר אינו עבד, ומה שמשלים הוא מדין תשלומין ולא מדין עבדות. הר"י הזקן מביא שיטת הר"מ שא"צ להשלים. וכן סובר המאירי.

הריטב"א כתב שא"צ להשלים, שאחר היובל א"א לחייבו בתורת עבדות שאת זה היובל נפקיע אלא חייב מדין תשלומין, וגם מזה פטור שאינו אלא גרמא בעלמא, דהוי מבטל כיסו של חבירו שאינו חייב לשלם.

✓ המקנה והגרש"ש [כתובות סימן לב-ג] ובש"י ר' שמואל [אות רכט] מקשים למה לא יהיה חייב

מדין שבת, כמו תופס עבדו של חבירו שחייב שבת לרבו, וה"ה כאן שברח ותפס עצמו. הגר"ש מתרץ דחייב שבת איכא כשמבטל העבד מהיכולת לעבוד, אבל בבורח יש לעבד יכולת לעבוד אלא שאינו רוצה ולכן אין כאן מעשה נזק של שבת, וזה דומה לאדם שמונע מהבעלים להשתמש בעבד שאינו חייב משום שבת.

2. ספר דבר יעקב

ידן הכי קאמר חלה ד' נעשה כמו שחלה כל שש וחייב להשלים - כתבו הריטב"א והמאירי כיון שבא להשלים חייב להשלים הכל אפי' השלש שנים הראשונות, ולא רק השנה הנוספת על שלש שנים, ואין אומרים שכבר נמחלו השלש.

המאירי מביא יש מי שסובר שא"צ להשלים והמאירי חולק עליו. המאירי מוסיף שהדבר דומה לאונאה שתות [להלן מב:], שמחזור אף הפחות משתות ולא אומרים שכבר נמחל. וכן משמע מלשון הרמב"ם [עבדים ב-ה] שכתב חייב להשלים כל ימי החולין.

המהרי"ט [ד"ה חלה בתי' השני] מבאר דמדויק כן מלשון הגמ' נעשה כמו שחלה כל שש ולא עבד כלום, וחייב להשלים כל השש.

3. ספר דבר יעקב

טו' הא קמ"ל מיבצר הוא דלא מבצר ליה
מהאי מנינא ואי בצר ליה מחד מינא וטפי ליה
מחד מינא לית לן בה - כתב הרש"ש דה"ה אם
נתן כל הט"ו סלעים ממין אחד ג"כ סגי, ואף אם
לא נתן לו כלל מהג' מינים אלא מדבר אחר ג"כ
מהני, שהרי נתרבה כל דבר שיש בו ברכה.
הרמב"ן מביא י"מ שלכתחילה יש לתת חמש
סלעים מכל מין, ובדיעבד אם גרע ממין אחד והוסיף
ממין שני יצא. הרמב"ן דוחה דלשון הגמ' לית לן
בה משמע שליכא כלל קפידא אף לכתחילה. וכ"כ
הרשב"א.

הרשב"א והריטב"א והשיטה מקשים למה הוצרך

ר"מ לומר חמש מכל מין ולא אמר חמש עשרה
סלעים. ותירצו משום שעיקר הדרשה הוא דנפקא
לן מריקם דפדיון הבן ושדינן ריקם אצאן ריקם
אגורן ריקם איקב, לכן נקט חמש מכל מין לאשמעינן
האי דרשה. [השיטה כתב שלפי התירוץ הזה ה"ה
שיכול לתת הכל מחד מינא].
עוד מתרצים הריטב"א והשיטה דקמ"ל שחייב
לתת מכל אחד מהשלש מינים כפשטיה דקרא, אבל
לתת הכל ממין אחד לאו כל כמיניה, דמחויב לקיים
פשטיה דקרא.

4. שיטה לא נודע למי

וניליך ריקם ריקם (מעולה) [מעולת]
ראיה. וא"ת והא אין אדם דן ג"ש מעצמו אלא
א"כ קבלה מרבו י"ל ג"ש סתם נתנה. ריקם
ריקם נתונה נתונה. ולא אתפרש מאי זו ריקם
או מאי זו נתונה. והכריע ר' מאיר דמבכור
(גמריני) [גמרינן] מדכתיב כאשר (יברכך)
[ברכך].

5. שיטה לא נודע למי

וניליך נתינ' נתונה מערכין. א"ת והא
בערבין לא כתיב נתונה (אלה) [אלא] בשדה
אחוזה היא דכתיב' ונתן הערכך ביום ההוא
וגו' י"ל מ"מ גבי לשון ערך כתיבה נתונה.
וצ"ע.

6. תוספות מסכת קידושין דף יז עמוד א

ונילף ריקם ריקם מעולת ראייה - וא"ת בעולת ראייה גופה מנא לן דבכל שהוא נילף מבכור ותהא ה' סלעים וי"ל דשמא הלכה למשה מסיני הוא דבכל שהוא דהא למ"ד בפ"ק דחגיגה (דף ז.) דעולת ראייה שתי כסף דבר תורה אמרו בירושלמי פ"ק דמסכת פאה דהוי הלכה למשה מסיני.

7. ספר דבר יעקב

יח' תד"ה ונילף וכו' וי"ל דשמא הלכה למשה מסיני הוא - כתב הרש"ש דמוכח מהתוס' שדבר שנלמד בהלכה למשה מסיני אפשר ללמוד ממנו בגז"ש, ודלא כצל"ח [פסחים פא:]. והנה בגמ' [נזיר נז.] מבואר שאין למדים בק"ץ מהלכה למשה מסיני אלא מדברים שמפורשים בפסוק, ומביא המקנה דכתב רש"י [שבת קלב.] שה"ה שאין למדים גז"ש מדבר שנלמד בהלכה למשה מסיני. ומקשה המקנה איך לומדים אצלנו בגז"ש, וכן מקשים המהרי"ט והעצמות יוסף. העצמ"י מתרין שאין זה גז"ש גמורה אלא גילוי מילתא בעלמא. מיהו הרמב"ן [בספר המצוות שורש שני] סובר שלומדים גז"ש מדבר שנלמד בהלכה למשה מסיני.

8. ספר דבר יעקב

כד' יצאו כספים דברי ר' שמעון ראב"י אומר יצאו פרדות - הרמב"ם [עכדים ג-יד] כתב דכספים ובגדים אינו חייב ליתן מהם. וכתב הכס"מ דפסק כר"ש שמסתבר טעמיה. [המל"מ מקשה דקו"ל כראב"י שמשנתו קב ונקי. ותירץ שהרמב"ם סובר שזה הכלל נאמר רק על משנה ולא ברייתא.] המל"מ מביא המהרי"ט שכתב שאם אין לו אלא כספים ופרדות חייב לתת מהם שלושים, ולא נתמעטו אלא לענין ברכה שאם האדון נתברך בהם אינו חייב ליתן כפי ברכתו. המל"מ מקשה דמלשון הרמב"ם משמע שא"צ לתת מהם כלל. בשי"ר' שמואל [אות רמא] מקשה איך חל חיוב הענקה על היורשים, הרי הענקה היא מצאן וגורן שהם מטלטלים, ומטלטלי דיתמי לא משתעבדי. וכן מקשה הפנ"י [הנ"ל טז: אות יג].

ח) אדרבה מרבה אני את האח שכן קם תחת אביו ליבום - האחרונים [מחנ"א [זכיה ומתנה סימן מ] רע"א [תשובה סימן קלב וקלח] האמרי משה [סימן לח] הקה"י [ב"ב סימן מב] ועוד] דנים האם ירושת אה באה ישירות מהאח שמת, או זהו ירושה דרך משמוש, שאביהם יורש ומנחיל לבנו שהוא אחיו של המת.

המקנה [הובא בשי"ר' שמואל אות רמט] מקשה אם ירושת אה אינה מצד עצמו אלא היא דרך משמוש, א"כ מה שהאח יורש זה מדין ירושת בן שורש אביו בקבר, ואיך ס"ד שהאח ירש והבן לא ירש.

המקנה מתרץ דהא דאח יורש אחיו דרך משמוש

10. תוספות מסכת קידושין דף יז עמוד ב

מרבה אני את הבן שכן קם תחת אביו ליעדה ולשדה אחוזה - פי' בקונטרס המקדיש שדה אחוזה פודה בית זרע חומר שעורים בנ' שקל כסף ואם לא פדאה ומכרה הגזבר לאחר כשיוצאה מיד הלוקח ביובל מתחלקת לכהנים אבל אם לקחה בנו של המקדיש מיד הגזבר אינה יוצאה מידו ביובל להתחלק לכהנים דכתיב ואם מכר את השדה לאיש אחר ולא לבן וא"ת אמאי לא קאמר ליה נחלה דבן קודם לאח וי"ל דלא חשיב אלא הנהו דליתנהו באח כלל ואיתנהו בבן אבל נחלה איתא נמי באח במקום שאין בן ובת.

11. ספר שערים מצויינים בהלכה

דבר תורה עכו"ם יורש את אביו. צריך ביאור, מה נפ"מ לדין, וכי הגוים יקבלו את דברינו, והריטב"א כתב דנפ"מ לדין לענין גזלן, דהא קי"ל דגזל עכו"ם אסור כדאיתא במס' ב"ק (קיג.), ואי אמרינן דאינו יורש את אביו, א"כ הוי הנכסים של המת הפקר, ואין בה משום גזל, אבל השתא דאמרינן דיורש מן התורה איכא גזל בזה. ועי' בשו"ע (חור"מ סי' שמח ס"ב) כל הגונב אפי"ן שו"פ עובר בלאו כו', אחד הגונב ממון ישראל, ואחד הגונב ממון עכו"ם. ובביאור הגר"א שם ציין לגמ' כאן.

12. ספר דבר יעקב

יא אמר רבא דבר תורה עובד כוכבים יורש את אביו – הריטב"א מקשה מה איכפת לן. ומתריץ דנ"מ שאם הגוי ירש אביו אסור לגזול הממון ממנו למ"ד [ב"ק קיג:] גזל עכו"ם אסור.

השואל ומשיב [ח"א סו"ס קכד] והמנחת שלמה [ח"א סימן פו] כתבו שגם למ"ד גזל עכו"ם מותר יש נ"מ לפי שיטת היראים [הובא במג"א סימן תרלז-ג] שאף שמותר לגזול מ"מ לא הוי ממון הישראל אלא ממון הגוי [כגון לענין לולב לא קרינן ביה לכב], וא"כ יש נ"מ האם הוי ממון הבן היורש או שהוי הפקר.

המנחת שלמה [ח"א סימן פו] מקשה מה בכלל קושית הריטב"א הרי יש נ"מ טובא, כגון אם הגוי תפס חזרה הממון, האם הישראל יכול להוציא ממנו בדין. עוד קשה דנ"מ לענין גר תושב שלכו"ע אסור לגזול, ולענין ירושה דינו כגוי. וכן נ"מ אם הבן נתגייר אחר מיתת אביו, ואז אסור לגזול ממנו.

13. ספר דבר יעקב

טו גר את העובד כוכבים אינו מדברי תורה אלא מדברי סופרים דתנן גר ועכו"ם שירשו אביהם עכו"ם גר וכו' – הקו"ש [אות קכז] מקשה למה צריך להביא ראיה לדין זה, הרי זה כלל ידוע שגר

שנתגייר כתינוק שנולד דמי [כדאמרינן ביבמות כב. וכמש"כ רש"י ד"ה כי].

האילת השחר מתריץ שלענין זכויות ממון לא אמרינן כתינוק שנולד דמי, ולכן ס"ד שגם לענין ירושה לא אמרינן כן, וקמ"ל דלענין קורבה אמרינן כתינוק שנולד, וכ"כ המאירי דכיון שפקעה קורבה פקעה ירושה.

14. חידושי הגר"ח קידושין דף יז עמוד ב

בענין ירושת גר את אביו העכו"ם

הרמב"ם בהלכות נחלות (פ"ו ה"י) כתב והגר אינו יורש את אביו הגוי אלא מדבריהם תקנו לו שיירש כשהי' שמא יחזור לסורו, ויראה לי שתנאי מועיל בירושה זו הואיל ואין העכו"ם מחויב לעמוד בתקנת חכמים ע"כ. ובשאר ירושות דרבנן כתב לעיל שאין התנאי מועיל משום דכל דתיקון כעין דאורייתא תיקון, והטעם שנותן לדבריו קשה להולמו.

והנה עצם דין ירושה הוא דבר שבממון שה' מועיל תנאי רק דכתיב לחוקת משפט שזה גורם שלא יועיל תנאי בירושה וכדאיתא ברמב"ם בתחילת הפרק, והיינו שבירושה מלבד הדין דזכות ממון יש בה דין ירושה שהוא דין משפט, ומשום זה אין מועיל תנאי, והא דתיקנו רבנן בגר שירוש את אביו יכולים רק לתקן עליו הדין דזכות ממון, וגם זה צריך לחקור אם הוא דין הפקר בית דין הפקר, אבל הדין ירושה שתהא לחוקת משפט בודאי אין יכולים לתקן לעכו"ם שאין הוא מחויב לעמוד בתקנת חכמים, וכיון דאין בו הדין ירושה מצד חלות דין הנלמד מהקרא דחוקת משפט ורק דין ממון א"כ על זה הרי שפיר מועיל תנאי ודוק היטב. [א"ה, ע"ע בחידושי מרן רי"ז הלוי הל' נחלות פ"ו ה"י מש"כ בזה]. (מהגרי"ז זצ"ל)

15. תוספות מסכת קידושין דף יז עמוד ב

חליפי עבודת כוכבים קא שקיל - ואין לומר טעמא משום ברירה כלומר השתא הוברר הדבר דזה חלקו דאם כן אפילו באו לרשותו נמי יהא מותר מהאי טעמא.

16. ספר שערים מצויינים בהלכה

ואי ס"ד דאורייתא כו' חילופי עבודת כוכבים קא שקיל. כתבו התוס' דאין לומר משום ברירה כו', דא"כ אפילו באו לרשותו נמי יהא מותר, אלא ודאי דרבנן הוא ובחי' הרשב"א הקשה, הא אמרינן במס' דמאי (פ"ו מ"ט) חבר וע"ה שירשו אביהן ע"ה, והניח פירות מעושרים ושאינן מעושרים, יכול החבר לומר לאחיו הע"ה, טול אתה פירות שבמקום פלוני, ואני אקח פירות שבמקום פלוני, ואע"ג דירושה זו ודאי דאורייתא, ותירץ דהתם כמין אחד ומשום ברירה, אבל בשני מינים כי הכא אין ברירה. וכ"כ חילוק זה בתוס' רי"ד ובשיטה ל"ג למי. והסברא לחלק בין מין אחד לשני מינים, דהוי כמו שמוכר לו חלק זה בעד זה, כ"כ בפיהמ"ש להרמב"ם (שם), הלכך בירושה דאורייתא אסור, וה"ג בשני מינים, דהוי כשקיל דמי ע"ז, דכתרי מינין אין ברירה. ועי' בתוס' הגרע"א (שם) שהניח דברי התוס' בצע"ג, דמבואר בכלי פירקין דענין יש ברירה לא שייך רק בחד מינא, משא"כ בשני מינים לא שייך יש ברירה. וברש"ש כתב דנעלם ממנו שכבר קדמוהו בזה הרשב"א ותוס' רי"ד. וגם ממנו נעלם שקושית הגרע"א כבר הקשה בחידושי מהרי"ט על התוס'.

17. תוספות מסכת קידושין דף יז עמוד ב

[אלא מדרבנן גזירה שמא יחזור לסורו כו' - והשתא לא הוי חליפי עבודת כוכבים דחכמים לא תקנו לו ירושה כי אם בהיתר דהם אמרו והם אמרו וא"ת אמאי יחזור לסורו הא מיד שנתגייר כקטן שנולד דמי ואם יחזור לסורו יש לו דין ישראל מומר וי"ל שיטעה להיות לו חלק ירושת אביו], ת"י.

כאן בא"ד – וא"ת אמאי יחזור לסורו הא מיד שנתגייר כקטן שנולד דמי וכו' – פי' ולא יעזור לו אם יחזור לסורו.

התוס' מתרצים שהוא יטעה לחשוב שאם יחזור לסורו יהיה לו חלק בירושת אביו הגוי, ולכן תיקנו לו ירושה מחשש שמא יחזור לסורו. וכתב רע"א דלפ"ז אם באמת חזר לסורו [לעבוד ע"ז] ומת אביו אינו יורש דבכה"ג לא תיקנו ואוקמה אדינא שאינו יורש.

היעב"ץ מתרץ שאם יחזור ילך אצל הערכאות שלהם ויתבע חלקו בירושה והם יתנו לו כדיניהם. וכע"ז כתב המאירי.

השיטה מתרץ דחיישינן שמחמת כעסו יחזור לסורו, אף שלא ירויח מזה. וכ"כ התפארת ישראל [שביעית פ"י אות מז].

רע"א מתרץ שאם הגר חוזר לסורו אוקמה רבנן על דין תורה שאינו יורש את אביו.

19. דף על הדף קידושין דף יז עמוד ב

בגמ': לוח מעות מן הגר שנתגיירו בניו עמו לא יחזיר לבניו ואם החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו. בגליוני הש"ס כתב טעם נאה לכך, שהרי הטעם שגר שנתגייר כקטן שנולד משום שאין שייכות לגויות בקדושת ישראל, וכמו שנאמר (ויקרא כ, כו) 'ואבדיל אתכם מן העמים', ועל כן, כיון שנעשה ישראל מן ההכרח שיפסק ממנו כל זיק גויות, ואם כן בזה שמשיב החוב לבניו מראה בזה שעדיין נשאר בו גויות, שמחמת שחשובים לבנים משיב להם החוב, ובזה מבזה את הקדושה הישראלית, שמראה שיתכן שייכות גויות בישראל, ולכן אין רוח חכמים נוחה הימנו.

20. רש"י מסכת קידושין דף יח עמוד א

ולידתו בקדושה - היכא דלידתו של בן בקדושה מיחלף בישראל גמור.

21. תוספות מסכת קידושין דף יח עמוד א

כאן שהורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה - פי' בקונטרס אז רוח חכמים נוחה הימנו ותימה דבפרק מי שמת (ב"ב קמט.) גבי עובדא דאיסור גיורא ה"ל תליסר אלפי זוזי בי רבא פי' בפקדון כי קא שכיב קאמר רבא היכי ליקנינהו רב מרי להנהו זוזי וכו' משמע דרבא לא רצה לשלם לרב מרי בר רחל אלא היה רוצה לזכות בהן והשתא וכי לא היה רוצה שתהא רוח חכמים נוחה הימנו שהרי רב מרי בר רחל הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה הוה ואומר ר"ת דלגבי הלואה שעושה לו טובה אין רוח חכמים נוחה הימנו שמשלם רעה תחת טובה אבל התם פקדון הוה ואדרבה רבא טרח לשומרם ואין נראה לר"י לחלק כלל בין מלוה לפקדון אלא נראה לר"י לפרש הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה אין רוח חכמים נוחה הימנו לפי שהוא קרוב להיות בישראל ואתי לאיחלופי ולשוויה ישראל גמור ואם ייבם אשת אחיו יאמרו שאינה זקוקה עוד לאחיו שהיתה הורתם ולידתם בקדושה.

22. מהרש"א חידושי הלכות מסכת קידושין דף יח עמוד א

בתוס' בד"ה כאן שהורתו כו' פי' בקונטרס אז רוח חכמים נוחה כו' אלא נראה לר"י כו' ואתי לאחלופי ולשוויה ישראל גמור כו' עכ"ל ממה שפרש"י הכא היכא דלידתו של בן בקדושה מיחלף בישראל גמור עכ"ל איכא לפרושי שפיר כפר"י אלא ממה שפרש"י לעיל מיניה אין רוח כו' אין מחזיקין לו טובה שלא הצריכוהו לכך עכ"ל אין לפרש כפר"י אלא כמו שהבינו התוס' וכן מצאתי בת"י ודו"ק:

23. דף על הדף קידושין דף יז עמוד ב

בגמ': עכו"ם יורש את אביו דבר תורה.

חידוש כתב ברמב"ם הל' נחלות (פ"ו כ"ט) דליכא דין ירושה בגוי רק בן שיורש את אביו, אבל שאר קרובים לא. וכתב במגיד משנה (שם) שלא מצינו דין ירושה בגוי רק בבנו שיורשו כדאיתא הכא, ולא מצינו כן בשאר קרובים.

בקובץ הערות (סי' ס"ד אות ג') הביא ראי' לזה מקרא בברית בן הבתרים (בראשית ט"ו ג') דאמר אברהם: הן לי לא נתת זרע, והנה בן ביתי יורש אותי. והיינו שאליעזר יחזיק בנכסיו מדין הפקר, כיון שלא הי' לו בן, וקשה הרי הי' לו לאברהם שאר קרובים, ואמאי לא ירשו הם, וחזינן מזה דאף דגוי יורש את אביו דבר תורה, אבל שאר קרובים אינם יורשים בגוי.

ציין בזה הגאון ר' יצחק דוד אלטר שליט"א:

ויש לציין למש"כ רש"י בבראשית י"ג ב' שרועי לוט אמרו נתנה הארץ לאברהם ולו אין יורש ולוט יורש, - משמע ששייך ירושה בשאר קרובים.

הקשה בפרדס יוסף (חיי שרה), לפי מה שכתב בפרי מגדים (יורה דעה סי' סב, משבצות זהב א), שבבן נח אין הולכים אחר רוב, שבהם לא נאמר (שמות כג, ב) 'אחרי רבים להטות', אם כן היאך יורש אביו, אולי אינו אביו. והיה מקום לומר שאף מספק יכול להוציא ממון, משום דכל הטעם דבספק אין מוציאים ממון משום שהולכים אחר החזקה, אבל בעכו"ם כבר כתבו הפוסקים שאין חזקה ממון, ועל כן יכול להוציא הגוי ממון מספק, אמנם זה אינו, שאי משום כך אין זה ירושה.

ותירץ על פי מה שכתב בהפלאה (כתובות טו, ב בתוד"ה לא צריכא), שאם הוחזק הגוי לשאר דברים שאביו הוא, אף בממון הולכים אחר הרוב, לפי זה ניהא דכיון שהוחזק לאביו לענין שאם יבא על אשתו יתחייב מיתה מחמת אשת אב, ממילא גם לענין ירושה אומרים שאביו הוא.

24. דף על הדף קידושין דף יז עמוד ב

בגמ': אמר רבא דבר תורה עובד כוכבים יורש את אביו שנאמר וחשב עם קוניהו ולא עם יורשי קוניהו מכלל דאית ליה יורשים וכו' עובד כוכבים את הגר וגר את הגר אינו לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים.

מבואר אם כן, שלגוי יש יורשים, ואולם לגר אין יורשים. אצל בני יעקב נאמר (בראשית לד, כה) 'ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו וגו' ויהרגו כל זכר', ואולם אחר כך בעת שבזו על רכושם נאמר (שם כז) 'בני יעקב באו על החללים ויבזו', וצריך ביאור, מדוע בהריגה השתתפו רק שמעון ולוי, ואילו במעשה הביזה השתתפו כל בני יעקב. עוד צריך להבין, מדוע גער יעקב בשמעון ולוי שהרגו את כל העיר, ובמה נחלקו.

בחתם סופר (תולדות) ביאר על פי המבואר לעיל, שאת הגוי יורשים ולא את הגר, מעתה יש לומר, שיעקב אבינו סבר, דכיון שמלו אנשי שכם את עצמם הרי הם גרים גמורים ואסור להרגם, ואף שחטאו קודם הגירות הרי מבואר במסכת בסנהדרין (עא, ב), דבן נח שחטא ואחר כך נתגייר פטור, הואיל ונשתנה דינו, אבל שמעון ולוי סברו שלא מלו אנשי שכם את עצמם לשם גירות, אלא משום שרצו להתחתן בבנות יעקב, ואם כן דינם כשאר עובדי כוכבים שנהרגין בעוון גניבה כמבואר בראשונים.

ועל כן שמעון ולוי שסברו שדינם כשאר עובדי כוכבים לא בזו את נכסי אנשי שכם, כיון שלגוי יש יורשים, ולכן אסור לבזוז את נכסיהם משום גזל עכו"ם, אבל שאר האחים סברו כיעקב שהם גרים גמורים, והגר אין לו יורשים וכל נכסיו הפקר, ועל כן בזו את נכסי בני העיר ולא חששו משום גזל.